

Microcosmos

Claudio MAGRIS

Pel camí de tornada, parada a Barcis. Les aigües del llac artificial resplendeixen de color verd maragda, i demostren que l'artifici no és menys admirable que la natura o, més ben dit, que no hi ha res d'artificial, perquè sempre és la natura que ho produeix i posa en escena tot, fins i tot el que sembla contradir-la. Demanem a una vella, vestida de negre, on és el consell de muntanya. «On vol que sigui, a l'escola, per força. Abans es feien fills, ara ja no se'n fan, i a les escoles buides hi posen totes aquestes coses». Un cop a dins de l'edifici, semblaria més que legítim dirigir-se a un empleat per saber si a la biblioteca hi ha llibres sobre la contrada i la seva història, en particular les obres de Giuseppe Malattia della Vallata, rimaire vuitcentista dels *Cants de la Valcellina* i d'un Himne a la Matèria. «Però vostè, qui representa?», pregunta l'empleat al seu torn, que no entén que algú pugui buscar un llibre o anar a passeig per compte propi. La pregunta és difícil i ni tan sols la Marisa i els amics, que s'esperen desconcertats a la porta, saben suggerir cap resposta. Certament, podríem respondre legítimament que representem moltes categories: els bípedes, els ensenyants, els casats, els pares, els fills, els viatgers, els mortals, els automobilistes, però... Així, el suc d'aquest viatge a la terra dels avantpassats és la pèrdua d'un altre trosset de l'autonomia individual, de sa majestat el Jo. Per tant caldrà resignar-se a no tornar a dir «Vostè no sap qui sóc, jo», sinó «Vostè no sap qui represento, jo».

MAGRIS, Claudio. *Microcosmos*. Barcelona: Empúries, 1999, 58-59.

Traducido por Anna Casassas